

en anden Charakter end egentlige Urefor- nærmelser. Da det imidlertid dog maa erkjen- des, at de ialtfald ere beslagte med disse; og da der ikke ellers i Straffeloven vilde kunne findes noget passende Sted at omhandle des- lige Krænkelser af Privatlivets Fred; har man anseet det rettest at optage Bestemmelsen des- angaaende i nærværende Kapitel.

Vignende Betragtninger gjøre sig gjældende med Hensyn til Udkastets § 218. Man har meent, at som Privatlivet overhovedet har Krav paa Beskyttelse imod krænkende Indgreb, i samme, saaledes gjælder det i end høiere Grad, at der er Anledning til at værne om Huusfreden; og der har i Kommissionen ikke været deelte Men- ninger om, at der endog burde kunne anvendes Straf af simpelt Fængsel indenfor en vis Grændse (3 Maanedes) for volsomme Brud paa Huusfreden derved; at Nogen uberettiget, imod Vedkommendes Forbud, trænger sig ind i hans Bolig eller vægter sig ved paa Opfor- bring at forlade samme, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Huusfreden brydes af flere Per- soner i Forening efter forudgaaet Sammenrot- telse. Derimod har man hørt nogen Tvivl, om Bestemmelsen desangaaende rigtigst maatte være at sætte i nærværendes Kapitel, eller i Kapitlet om Vold paa fremmed Eiendom — hvormed Krænkelsen af Huusfreden ved ikke sjældent vil være forbunden — eller maaskee snarere i Kapitlet om Krænkelser af den person- lige Frihed, forsaavidt den, der trænger sig ind i eller vægter sig ved at forlade en Andens Bolig, i en vis Henseende kan siges at tvinge ham til at taale Noget, jfr. Udkastets § 207. Man er imidlertid bleven staaende ved den Betragtning, at det væsentligste Moment i Huus- fredens Krænkelser dog turde være en Krænkelser af den Paagjældendes Personlighed eller Ere i videre Forstand, altsaa det Fornærmelige i Gjærningen, og man har derfor bestemt sig for at optage Paragraphen i Kapitlet om Urefor- nærmelser.

Alf de 2 tilbagestaaende Paragrapher i dette Kapitel, Udkastets §§ 216 og 219, hvortil der ikke findes tilsvarende Bestemmelser i Loven af 1851, angaaer den første den saakaldte Re- torsion, den sidste Paatalen af Urefornærmel- ser. Med Hensyn til den første, hvortil ber-

haves et Analogon i den igrigt noget dunkle Forskrift i D. L. s. 6—21—6 ligesom af flere fremmede Straffelove, skal man bemærke, at den omfatter saavel den egentlige Retorsion, eller den blotte Tilbagevisning af en Fornær- melse (ved at erklære Sigelsen for Løgn eller beslige); som den uegentlige Retorsion, der be- staaer deri, at den Fornærmede gjengjælder Fornærmelsen med andre Fornærmelser. Begge Tilfælde omfattes formeentlig af de valgte Ud- tryk: „naar Fornærmelsen tilbagegives Fornær- meren“; men det er igrigt en Selvfølge, at der med Hensyn til Ansvar er en ikke væ- sentlig Forskiel imellem disse Tilfælde. Hvor egentlig Retorsion finder Sted, maa Grund- sætningerne om Nødværge eller Selsforsvar føre til Straffrihed; den uegentlige Retorsion har derimod en vis Lighed med Slagsmaals- tilfælde, og det synes derfor naturligt, for dens Vedkommende, at lade Analogien af den i Ud- kastets § 203 for saadanne Tilfælde givne Re- gel om Strafansvarets Formindskelse, eller efter Omstændighederne dets Bortfalden, komme til Anvendelse. Derfor er § 216, der som sagt omfatter begge Arter af Retorsion, uden at det dog er anseet for hensigtsmæssigt i Straffe- loven at opstille nogen skarp Begrebsdistinc- tion i den Henseende, affattet derhen, at Domstolene i det omhandlede Tilfælde kunne nedsette Straffen for den ene eller begge Par- ter eller efter Omstændighederne endog lade den af- deles bortfalde; ligeledes for den ene eller for begge Parter. — Hvad Udkastets § 219 an- gaaer, turde den i sammes første Punktum indeholdte, med den nugjældende Ret stemmende, Regel, at Urefornærmelser kun ere Gjenstand for privat Forsøgning, ikke behøve nogen vi- dere Motivering. Bestemmelsen i Paragra- phens 2det Punktum, der indrømmer den nær- meste Slægt Ret til at paatale Fornærmelsen imod en Udbød, er derimod, om den end maatte være til en vis Grad hjemlet ved den stedfundne Praxis, ialtfald forsaavidt ny, som der ikke findes noget Tilsvarende i den positive danske Ret. Den retfærdiggjøres imidlertid formeentlig deels ved Hensynet til den hos de Efterlevende saa naturlige Pietetsfølelse for deres nærtstaaende Udbøde, deels ved Hensynet til den ikke mindre naturlige Betydning, som Tanken